

VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET

MARTINUS

VEJEN, SANDHEDEN
OG LIVET

Copyright
by
Martinus 1963

1. KAPITEL

Kristi væremåde

Kristus udtalte engang: „Jeg er vejen, sandheden og livet”. Hvorfor udtalte han dette? Betyder disse ord noget for menneskene i dag? Når han udtalte disse ord, var det naturligvis for at pointere sin særlige skæbne og væremåde. Han var jo ikke som de andre. Han afveg på mange punkter fra dem, der ellers var almengældende som moral og væremåde. Det var derfor, han blev korsfæstet. Hans opfattelse var ikke moseloven eller dette: „Øje for øje og tand for tand”. Hans opfattelse var, at man skulle tilgive sin næste enhver af de ubehageligheder, som denne eventuelt påfører en. Man skulle vende den højre kind til, når man blev slået på den venstre. Han dømte ikke kvinden, der blev grebet i hor, og han anbefalede at

give kejseren, hvad kejserens er, og Gud, hvad Guds er. Han advarede alle imod at dømme og forklarede, at med den dom, menneskene dømmer, skal de selv igen dømmes eller tilmåles. Han advarede imod at bekymre sig for dagen imorgen, idet han sagde, at hver dag havde nok i sin plage. Og da han blev grebet af ypperstepræsternes svende og soldater, gjorde han ingen modstand, men lod sig ganske frivilligt tage til fange og overføre til fornedrelse og korsfæstelse. At hans udtalelser ikke var fraser eller ydre camouflage eller blændværk bliver tilkendsgerning igennem hans udtalelse på korset: Fader forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre. Selv i sin værste dødbringende lidelse holdt han sin ufravigelige lysets kurs. Han ønskede ikke, at nogen skulle tage kampen op med hans bødler for at forsvare ham imod dem. Sagde han ikke netop til Peter: „Stik dit sværd i skeden, thi hver den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd”? Han kalder altså denne sin væremåde for vejen, hvilket vil sige: den fuldkomne væremåde eller det, der er livets mening med alle mennesker.

2. KAPITEL

Den kristne verden er endnu
i nogen grad „hedensk”

Hvad nu med menneskene af i dag, der kalder sig „kristne”? Lever de på samme måde som Kristus? Hvis de ikke gør det, kan deres væremåde ikke således som Kristi væremåde udtrykkes som „vejen”, ligesom den naturligvis heller ikke retmæssigt kan kaldes „kristen”. Men når den ikke er vejen, er den en vildfarelse. Og en væremåde, der er en vildfarelse, kan ikke være en vej tillyset. På grund af den store afvigelse fra Kristi væremåde, som menneskene igennem deres almene og autoriserede væremåde, igennem deres privatliv og deres autoriteter og myndigheder, igennem deres love og retsvæsen og igennem deres politi og religion lader komme til udfoldelse, er de endnu i nogen grad hedenske. Den moderne civilisations mennesker har lidt for tidligt kaldt sig kristne. I alle situationer, hvor de afviger fra Kristus, kan de altså kun i en tilsvarende grad være hedenske. Den såkaldte „kristne” verden er således i dag mere

eller mindre hedensk. Den afviger fra Kristus ved ikke at være „vejen”, og dermed er den heller ikke „sandheden” eller „det virkelige liv”. Den store hob eller det brede lag af befolkningen inden for den kristne verden er således mere eller mindre vildfarne og hedenske. Men dette kan ikke bebrejdes nogen eller noget. Det viser os bare, at menneskeheden ikke pludseligt ved Jesu forkyndelse blev kristen, og at menneskene ikke pludseligt kan omvendes fra en tilstand til en anden, ligegyldigt hvor rent og guddommeligt et menneske der så end bliver åbenbaret for menneskene, eller hvor meget de så end bliver vidne til det fuldkomne menneske, manifesteret i kød og blod.

3. KAPITEL

Den vildfarne kristendom

To tusinde år er nu snart henrundne siden et sådant fuldkomment menneske i kød og blod vandrede iblandt menneskene og åben-

barede sin guddommelige væremåde og sin væren ét med Guddommen, men ikke desto mindre er det først nu, at hedenskabet, hvilket vil sige: verdenskrige og antikrist eller materialisme i særlig grad går folk på nerverne, og at man hist og her begynder at forstå, at der er noget galt ved selve menneskenes tilværelse. Den er slet ikke i kontakt med menneskenes naturlige ønskedrømme. Der er vist ingen, der ønsker at blive syge og elendige kropsligt set, og ikke desto mindre er verden fuld af invalider og hjælpeløse mennesker. Der er vist heller ingen, der ønsker at sulte ihjel, og ikke desto mindre er der tusinder af mennesker, der årligt dør af denne ulykkelige tilstand. Det er heller ikke flertallet, der ønsker krig, og ikke desto mindre er det blevet en faktor, der dagligt udmarver menneskenes arbejdsevne, økonomi og sindsligevægt. Dominerer frygten for krig ikke netop til tider hele verden? Er der ikke et kapløb mellem folkene i at opruste, skabe mordvåben, ved hvilke man kan mangfoldiggøre overtrædelsen af det femte bud: „Du skal ikke dræbe“? Hvor anbefaler Kristus dette kapløb? Er det at stikke sværdet i skeden?

Er dette ikke netop vejen til selv at blive dræbt? Kristendom er det ikke. Der står intet sted i Kristi påbud, at drab ved krig og dødsdomme er en undtagelse, og at man således i disse situationer er fritaget for den sædvanlige eftervirkning af at ihjelslå: tabet af sit eget liv eller sin førlighed. Det kan ikke bebrejdes nogen eller noget, at det er således, det er en ganske naturlig ting, at menneskene står på et sådant hedensk trin. Mendet er i højeste grad unaturligt at kalde dette mentale trin eller en sådan væremåde for kristendom. At kalde den nuværende kristne verdens kulturstandard for kristendom er ikke helt retfærdigt over for Jesu forkyndelse. Den herskende kristendom er ikke en retmæssig kristendom. Den er på visse områder direkte usandhed, og er på disse områder blevet en tusindårig vildledning. Vi ser da også, at de kristne stater er blevet de største og mest geniale krigsfolk i verden. Er det ikke dem, der i århundereder har undertrykt andre og mindre stærke krigsfolk? Og er meget af den krigstrussel og de krige, verden er ude for, ikke en opfyldelse af en gengældelse af den krig, de mord og drab, man har påført disse an-

dre og i krigskunsten mindre stærke folk? Er det ikke loven, at „den, der ombringer ved sværd, skal selv omkomme ved sværd”, der her bliver åbenbaret?

4. KAPITEL

Vejen ud af den kristne vildfarelse

Verdenskulturens nuværende standard er altså ikke vejen og heller ikke sandheden. Men når den ikke er vejen og sandheden, kan den heller ikke være livet, hvilket altså her vil sige: det virkelige liv. At leve i vildfarelse om alle foreteelser i det daglige liv kan kun bringe menneskene til at handle herefter. Men at handle efter vildfarelse kan kun bringe skuffelser og sorger, der igennem bryder sjæl og legeme og lader væsenet have lidelser, livslede og selvmord.

Flokkens liv eller den autoriserede kristne verdenskultur er altså endnu ikke hverken vejen, sandheden eller livet, den, der vil blive ét med vejen, sandheden og livet,

må altså forlade flokkens liv. Han må forlade flokkens vildfarelser med hensyn til idealiseringen af sværdets brug og krigsskuepladsernes helvedesterræner som „ærens mark”. Kort sagt, han må forlade verdensløgnen, der i dag får de såkaldte „kristne” stater til at illudere i deres egen bevidsthed som kristne stater. Han må søge ind i sit eget indre og her begynde at skabe sig sit eget liv, ganske afvigende fra flokkens liv. Her må han begynde at gøre sig fri af flokkens vildfarelser og spejle efter ny åbenbaring af Kristi forkyndelse, og han vil finde den og komme til den absolutte sandhed, at krig og forfølgelse er primitive, dyriske foreteelser, der intet som helst har med absolut menneskelig eller kristen mentalitet at gøre. Så længe der er krigssympatier i ens mentale lag, så længe er disse mentale lag en vildfarelse, der i det samme område udelukker „himmeriges rige” og gør vedkommende analog med den „fortabte søn”.

5. KAPITEL

Når mennesket ikke er identisk
med sandheden eller den
absolutte kristendom

Her er man altså ikke ét med vejen. Ligeledes vil de mentale lag i et menneskes bevidsthed, der anvender løgnen eller usandheden, i givne situationer også være fortabelse og sætte væsenet i virkelig disharmoni med selve livets absolutte sandhed. Et sådant væsen er altså ikke identisk med sandheden. Men der hvor det ikke er identisk med sandheden i sin mentalitet, opfattelse og væremåde, der kan det ikke opleve sandheden om det virkelige liv, der er fred, harmoni, glæde og lys. Der er livsoplevelsen stadig falsk eller hedensk. Der er den identisk med skuffelser, sorger, nød og elendighed. Der er livsoplevelsen blevet en mere eller mindre fremtrædende ulykkelig skæbne, mørke eller helvede. Der betyder livsoplevelsen døden for alt, hvad der hedder kultur, sundhed, harmoni, kosmisk videnskab, næstekærlighed og dermed tilintetgørelse af alt, hvad der hedder fred og glæde eller en absolut lykkelig skæbne.

6. KAPITEL

Det fuldkomne menneske

Det fuldkomne menneske må selv være vejen. Men selv at være vejen må være dette: uafhængigt af alle andre mennesker, uafhængigt at flokken, at kunne se sandheden om livet i naturen, i selve universet og der se det virkelige verdensbillede og her opleve den virkelige sandheds struktur. At gøre denne sandhedsstruktur til livsbasis og automatfunktion i sin viljeføring, tankegang og handlemåde er det samme som at gøre sig identisk med den absolutte sandhed. Men således at manifestere sandheden er det samme som at være fuldstændigt ét med det virkelige liv. Her ser man Forsynet og taler med Guddommen, som en mand taler med sin næste. Her er man blevet kosmisk suveræn. „Himmeriges rige“, hvilket vil sige: juleevangeliets fred og velbehagelighed er blevet til daglig manifestation i væremåde, tankegang og livsoplevelse. Således at være „vejen, sandheden og livet“ vil sige det samme som at have „kosmisk bevidsthed“. Vejen, sandheden og livet er således

ikke noget, der kun er specielt for Kristus. Det er livsmålet for alle mennesker. Men opnåelsen heraf består altså i at bekæmpe den falske kristendom i sin egen væremåde eller flokkens overtro eller verdensløgn, at krigen er kristendom og vejen til freden. Uden skabelsen af verdensfreden eller den totale næstekærlighed i vort eget indre kan man aldrig blive ét med vejen og sandheden og dermed heller aldrig komme til at opleve det virkelige liv og sin egen høje identitet som livets herre i verdensaltets evighed eller Guddommens stråleglans.

VEJEN, SANDHEDEN OG LIVET

1. kap. Kristi væremåde	69
2. " Den kristne verden er endnu i nogen grad „hedensk”	71
3. " Den vildfarne kristendom	72
4. " Vejen ud af den kristne vildfa- relse	75
5. " Når mennesket ikke er identisk med sandheden eller den abso- lutte kristendom	77
6. " Det fuldkomne menneske	78